شری گنیشای نمه

من کلام آفتاب کول سکنه فتحکدل

محله نچه پل سرینگر کشمیر

هره نامه مالا

۱۹۷۱

در مطبع کشمیر پرتاب سٹیم پریس سرینگر
باهتمام پنڈت ویشناتھ اینڈ سنز
فوٹوگرافرس
طبع شد

هي ناٿه مهاگنيش نامت
ٻل ٻيگونيڊا اولپاپت

هي ناٿه تو اوڪره تنهداري	مسڪينا نراڌاري خواري
هي ناٿا ناٿه شناسپت	ڳالهه هم دوشيتي تو ٻيس
هي ناٿه نماتو مڇه اوتار	ڇون ٻيڙا اڪني نهڌار
هي ناٿه نماتو ڪرمه اوتار	ڇون ايراوت هر انگهيدار
هي ناٿه نماتو رناه اوتار	ڇون ٻرٿوي نه آنيم پرولي
هي ناٿه نماتو نرسهم اوتار	ڇون ٻرهلادهم هرا نگهيدار
هي ناٿه نماتو وامن اوتار	ڇون ٻل دانو هي تو ديدار
هي ناٿا ناٿه ويار گورام	ڇون ڪشتم ميد هي تو آرام
هي ناٿه نماتو رامه اوتار	ڇون راون موڪهت ڏه ٻيڪيا
هي ناٿه نماتو ڪرشنه اوتار	ڇون ڪمسا سور ٿه شنهر آيا
هي ناٿه نماتو ٻوده اوتار	هم ڪلڌي شونت تو اب ٻيدار
هي ناٿه تونهي جگت روپي	پرورده م ساز هيچو ڳوپي
هي ناٿه تونهي مکند مادو	شنو فهم افزاي هيچ اودهو

هي ناتهانانتهه وهي نرنجن   پيشم خوانی تو چون وبهيشن

هي ناتهانانتهه وهي نتمبر   لطفم فرما چو بنده کيشور

هي ناتهانانتهه وهي هري هر   الطافم ساز چون بيودشتر

هي ناتهه منم چو غنچه دلتنگ   چون اهليا ميکشی تو از سنگ

هي ناتهه منم بغير سامان   فخرم بخشی تو چون هنومان

هي ناتهه گه گشته ام فراری   چون سگريوم ز غم برآری

هي ناتهه بگيردم کسی نام   مشهورم کن چو مابکش بام

هي ناتهه منم فتاده در غم   چون ساندبپن کنی تو بيغم

هي ناتهه چو مفلسم من اما   خواهی پرورد چون سدوداما

هي ناتهه شکستم از دل و تن   درشن بنمای چون جٹاين

هي ناتهه دلم بجنگل اندر   وصلم بخشای چون کهيشر

هي ناتهه منم ز ذات برهمن   موکهم بخشی چو شبر تو برهمن

هي ناتهه ز درد مبتلا ايم   چون بهلا راجه کن دیايم

هي ناتهه بمن کنی دیائی   چون کاليمار ده رهائی

هي ناتهه منم بسی گنهگار   چون انگد دست برسرم نه

هي ناتهه منم اسير بيداد   چون عديدی گوش کن تو فرياد

هی ناتهه منم ز بشت هیکل　　چون قبر امید هی تو صیقل

هی ناتهه غریقم آب اندر　　آزادم کن تو چون گچیندر

هی ناتهه که خفته ام پراگند　　دیدارم ده چو راجه مچهکند

هی ناتهه ز نست غافلم من　　الطافم ساز همچو ارجن

هی ناتهه منم پر از اهنکار　　چون راجا ایندر بعفو بگذار

هی ناتهه بده تو درشن آرسے　　چون جاموون درون غارے

هی ناتهه منم بکوه پنهان　　چون هیمونان کنی نمایان

هی ناتهه منم بغیر پیوند　　پیوند نمای چون جراسند

هی ناتهه هی لبسینه ام پا　　آزاد کنی چو دیوکنیا

هی ناتهه منم ز خلق منفور　　منظورم میکنی چو اکرور

هی ناتهه فتاده ام بچاهے　　چون نرگ راجه دهی رهائی

هی ناتهه بدبگ همچو غوکم　　مانندش میکشی ز شوکم

هی ناتها ناتهه هی گداهم　　از وصل خودم کنی منوّر

هی ناتها ناتهه جانکی ناتهه　　پرورشم میکنی ز آفات

هی ناتهه توئی پتا و ماتا　　پیدایش جمله را تو داتا

هی ناتها ناتهه وهی وشمبر　　من پر غم و از غم برآور

هي ناتها ناتهه و حيله كرتا — پر فكرم و ميكني مبرا
هي ناتها ناتهه و ديوه كي بند — عقده بكشائيم زهر بند
هي ناتها ناتهه وهي اكار — از پاي فتاده ام تو بردار
هي ناتهه تو مرلي منوهر — منت مكشاني از كسي در
هي ناتها ناتهه وهي مراري — من غرق و زغرقيم برآري
هي ناتهه تو لي تو داركانهم — ميسازي لطف از كرامات
هي ناتهه زدست خود كني رد — حرفي كه بود به جبهه ام بد
هي ناتهه انوگرهم نمائي — برمن در رزق خود كشائي
هي ناتهه منم زخلق مردود — مقبول خودم كني تو از جود
هي ناتهه خرابم از قبيله — از لطف شوي بمن وسيله
هي ناتهه زحاكم و حكيمان — پروردم ساز زير دامان
هي ناتهه منم به بينوائي — افتاده به بند وده رهائي
هي ناتهه فتاده ام زچاره — بر بيچارم كني تو چاره
هي ناتهه به بيكسي فتادم — بر راه وكني تو ايستادم
هي ناتهه زنام تو سراسر — من غافل و سازيم بيان تر
هي ناتهه منم خونخسته حالان — از لطفم ميكني تو درمان

هی ناتهه چو عنکبوت در دام   صیادم و ده رهائی از دام

هی ناتهه منم چو مرغ بی پر   افتاده به قفس و واکنی در

هی ناتهه ز حالِ تنگدستی   لاچارم و کن فراخ دستی

هی ناتهه من از عیال باری   مجبورم و میکنی تو یاری

هی ناتهه فتاده ام بگِل در   همچون کولم بر آریم سر

هی ناتهه فتاده ام بدریا   بالا میبازیم چو لولا

هی ناتهه فتاده ام ز تدبیر   بر تدبیرم کنی تو تقدیر

هی ناتهه تو در وجود انسان   جنم وادی بجود و احسان

هی ناتهه چنان کنی زبانم   توصیفِ تو صبح و شام خوانم

هی ناتهه درونِ من شبِ تار   چون خورشیدم کنی پُر انوار

هی ناتهه گداخته هلالم   چون ماهِ تمام ده کمالم

هی ناتهه منم ز پای تا سر   از لُطف کنی هلائی احمر

هی ناتهه چو بلبلم پریشان   ره نمائی سوی گلستان

هی ناتهه دلم شبِ سیاهی   زین تار شبم سحر نمائی

هی ناتهه منم برهنه تا سر   گو ور دون سایه نه بمن نمایم

هی ناتهه آغشته لم ز خاکی   چون افلاکم کنی تو پاکی

هی ناقه منم چو خشک تالاب / از باران رحمتم دهی آب

هی ناقه منم ز خسته جگر / از سایهٔ خویش کن به افسر

هی ناقه که سوی مرغزارم / گلزار نماسی چون بهارم

هی ناقه چو عندلیب گلزار / شکر تکلیش بگو چو هم زبانم

هی ناقه منم ز درد دلریش / از لطف بنی تو مرهم خویش

هی ناقه گرفته شیشه ام زنگ / از صیقل نور جلا دهی رنگ

هی ناقه بخود دهیا نمائی / در قفس سینه ام در آئی

هی ناقه دل من شود شاد / تا از نابست همی کنیم یاد

هی ناقه بوقت آخر تیم / وز بند گلو بود حزینم

هی ناقه ز نام تو نیاری / که آرم بر زبان شماری

هی ناقه چنان دهی بهوشم / کاوصاف تو تا بگویم گوش

هی ناقه دهی دو چشم پرنور / تا بینم گرد پای آن نور

هی ناقه دهی چنان زبانم / تا الیایت بجان بخوانم

هی ناقه هر آنکه این ثنایت / میخواند وصف گرد پایت

هی ناقه هر آنکه میکند گوش / سازد و [illegible] جان [illegible]

هی ناقه [illegible] / [illegible] از نقد و کلام [illegible]

هي ناتهه دیا کنی زهریاب — بر مخلوقات و راجه پرتاب
هي ناتهه بعدل و داد و انصاف — بر راجه همیکنی تو الطاف
هي ناتهه کسا کنان کشمر — غافل از نام تو سراسر
هي ناتهه بخورد و خواب ایشان — از نام تو هیچ سے شمارند
هي ناتهه ازین سبب خراب‌اند — اهل در گرداب پیچ و تاب‌اند
هي ناتهه دیا کنی بیکبار — بر جمله جهان و اهل زنّار
هي ناتهه که همچو آفتابم — در موسم صیف پُر سحابم
هي ناتهه سحاب میکنی دور — تا گردد آفتاب پُر نور
هي ناتهه ز طبع من زده جوش — این لیلایم تو میکنی گوش
هي ناتهه هر آنکه گوش سازد — لیلا و باد بلا هشتا زد
هي ناتهه تو تای تو برابر — هشتاد و بست و نه باشمر
هي ناتهه تو تای من برآمد — از گوش شنوده کش نخواری
هي ناتهه بختم شد سراپا — لیلایت نام مهره مالا

هي ناتهه بسال بکرما ز زار
کردم توصیف شری جناوار

۱۹۶۹ — ۱۴/۹/۶۹

ر	ا	و	ا	ظ	ج	ی	ر	ش	ف	ی	ص	و	ت	م	ه	ـه
۲۰۰	۱	۶	۱	۹۰۰	۳	۱۰	۲۰۰	۳۰۰	۸۰	۱۰	۹۰	۶	۴۰۰	۴۰	۵	۴۰۰

تمام شد